

Пловдив, 7 Май 1922 г.

БЮЛЕТИН № 15

Издава Д-ството на Македонската емиграция в Пловдив.

ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО
Годишен абонамент 50 лева.

Адрес: Редакция „Бюлетин“,
ул. Май № 7 — Пловдив.

ОТДЕЛЕН ВРОЙ 1 ЛВ.

Безпринципност

Една от най характерните черти на македонското емигрантско движение в България е неговата безпринципност, неговата неустановеност, неговата пълна непоследованелност в своята проява. Това е било тъй от като се започна организирането на емиграцията в България, продължава и до днес в по широките емиграциони маси.

За това обстоятелство трябва да се вини най много интелигенцията, която абсолютно нищо не е направила за повдигане духът на бежанеца македонец, за неговото възпитаание и образование. Всички върховни комитети, времени комисии, братствени организации сж се отнасяли към емигрантите твърде некоректно, като сж ги използвали само за своите лични интереси или, нещо по лошо, като сж ги педвеждали да бж-

дат използвани от партиите в България в време на избори, политически събраия и други акции. Тъй, изоставена сама на себе си и политически развратена, македонската емиграция е представлявала и все пак една голема част от нея продължава да представлява твърде добра среда, от която политическите авантюристи сж рекрутирвали несъзнателни оръдия за мръсни свои цели.

В подкрепа на горните свои мисли нема нужда да привеждаме факти, тех ги знае всеки, който познава дори отчасти вжтрешната политическа история на България от нейното освобождение до днес. Били сж временна когато бежанеца свенливо се е наричал македонец, защото македонци сж съдействували на властвуващи политически партии да узурпират граждан-

ската свобода в България. Били сж времена, когато името македонец е било синоним на подкупен шайкаджия и наемен избирател. Били сж дори времена, когато македонца е бил най ненивиждан и умразен елемент в България, защото всевъзможни легални и нелегални македонски организации сж подкрепяли двореца и ръководили правителството в замислянето и реализирането на най губелните авантюри.

Македонската интелигенция в България не само, че нищо не е направила за да повдигне съзнанието у емиграцията и я отчужди от влиянието на политическите партии, но напротив, все повече продължава да я тласка по същия път и заедно с нея да гази в блатото на политическата мръсотия. Жалък пример в туй отношение представлява тъй наречената „Времена комисия“. Нейното появяване и нейното кратко преживяване е една добра характеристика за манталитета на безпринципната македонска интелигенция.

През своето твърде кратка съществуване хората около „временната комисия“ успева да открият всички лоши качества на македонската интелигенция и едни и същи лица бърже преминаха през всички стадии на покварата, види се за да не останат назад от своите колеги в това отношение

и за да заслужат действително прозвището „македонски дейци“.

Конституирали се в „Времена комисия“, без никой да ги избира, а ей тъй просто да удовлетворят свои лични амбиции, персоните в тази „комисия“ поставиха пред себе си паравана „Автономия“ и продължиха мръсотииите. В съревнованието между демократи и земеделци, кой да използва емиграционното движение в България, хората от „времената“ доловиха добрия случай да се доближат до правителството и почерпятъ протекция и пари. Това го свидетелствуват дори и документите, намерени в джоба на убития министър Ал. Димитров. Един път снабдени съ средства и под закрилата на полицаите те тръгнаха от град на град да цепят и превземат македонски дружества. Тъй се създаде „мощната федеративна организация“ с фирмата на която вече можеше да се ходи из европейските курорти и се прави голема политика. Работата стигна до тамъ, че дори и името на Д' Анунцио се замеси в „историята на македонското движение“ наред с онова на Никола Ризов и то не в твърде добро осветление.

Днес ние сме свидетели на ново помирение и сливане на „Времената комисия“ с „Изпълнителния комитет“, от който тя се отцепи преди две години по „идейни, принципални“ съобра-

жения. И от любопитство всеки се пита, на какви начала става това сливане? Дали „Времената комисия“ отива при Изпълнителния комитет, като събаря паравана пред себе си и пак се нарежда под знамето на шовинизма „Македония за България“ или пък Изпълнителния комитет захвърля своето досегашно знаме, скъсва с демократическата партия и прегръща „федеративния“ принцип на Времената комисия, като заедно с това и тя си пъха ржцете в безотчетните джобове на българските министри.

Напрасно любопитния емигрант търси да прочете нещо по това сливане в органите на двата комитета, там нищо се не говори по принципиални схващания и различия. По тези въпроси ще се третира в некакъв бъдащ конгрес на който ще отидат посочени делегати.

Тъй вървят бежанските работи и тъй ще вървят те, до като самите емигранти не турят край на тези подигравки с тяхната сждба. А това ще сторят те като напуснат всевъзможните Времени и Изпълнителни комитети и се организират в свои самостоятелни, независими дружества, федерирани помежду си и далеч от всички политически партии, чието влияние е допринесло извънредно много за деморализирането на Македонската емиграция и нейната неспособност да бжде

полезна както на себе си тъй и на своята родина.

Две политически убийства.

Вечерта, на втория ден на Великден, в една от аристократическите улици на Берлина, станаха две политически убийства едновременно. Убитите сж двамата видни представители на младотурската партия, на съвеста, на които тежаха безбройни престъпления и човекоубийства. Единият от тях е бившия Окръжен Управител на Драпезун, Джемал Азми бей, и другият — професорът Бехаеддин Шахир бей.

През същата нощ двама неизвестни терористи с револверни удари на улица Шарлотенбург убиват двамата младотурски катили. Убийците безследно сж изчезнали.

От три години насам Джемал Азми заедно с семейството си, жена и три деца, квартируват на ул. „Улаид“ № 47, а Бехаедин Шахир, с жена си и двете си деца живееше на улица „Гролман“ № 22. Те беха избягали от Турция, подобно нашият българоубиец Василий Радославоз, защото военните съдилища ги търсеха да ги съдят като автори на арменското клане, и намериха прибежище в столицата на бившата си съюзница.

Двете семейства, както вдовицата на убитият миналата година през март пак в Берлин Талаат, чиито убиец се освободи невинен от берлинският съд, се събрали на банкет в апартаментите на Азми бей по случай рождения ден на г-жа Талаат. Веселието се свършило в 12 часа през нощта и гостите сж тръгнали да си отиват. Донеиде е изпратил гостите на Дженал Азми, бивший валия на Халепа. На малки групи сж тръгнали из улицата: напред сж вървели двете жени с де-

цата си и на десет крачки зад тях сж били двамата беве, в средата г-жа Талаат, в лево от нея Джемал Азми, и в десно Бехаеддин Шакир.

Когато първата група е стигнала пред къщата № 47 на улица Улаид, тогава се случва и произшествието: на жгъла две неизвестни лица се появяват, при което единия отива в лево, а другия в десно. Едно трето също неизвестно хваща г-жа Талаат и на гърдите ѝ насбчва револвера а същевременно се чуват два револверни вистела: Джемал Азми без да издаде глас се повалил мъртав на земята, а Бехаеддин Шакир, след като направил неколко крачки напред също мъртво се повалил на земята.

Жените и децата ужасени започват да стенат и викат. В този момент друго непознато лице от съседния жгъл започнало да стреля на въздуха. Настанало смушение и убийците както и спомагателите им сполучили безследно да исчезнат. Двамата сж отпразвили по улица Лудвигирх, а третия по направление Шапер. В първата улица един от кръчмарите поискар да хване атентатора, но като видял, че последния почнал да го обстрелва отказал се от този мерак. Единствените веществени „доказателства“, останали от терористите сж един американски револвер, една пачка патрони и едно цигаре.

Убийствата събудили целета улица. Мнозина станали от сън, излезли на улицата, а други по прозорците. Съобщават на близкия полицейски участък, обаче стражата дала сигнали на местопроизшествието и убийците сж избегали. Постава се охрана и пристигналия лекар констатирал смърта на двамата младотурци. На единия куршумът е влезъл в темето и се спрял в гръбначния мозък, а на другия през левото уво е влезъл и е излезъл от десното му око, вслед-

ствие на което смърта им е последвала моментално.

Вратарката е съобщила, че при замръкване около къщата е забележила двама души и когато през 10 часа вечерта тя е излизала, пак ги е забележила, но кои сж били не знаела. Когато сжщите лица сж завили въ улица Париж, тя тогава се е прибирала. Предполага се, че сж се възвърнали от ново, след като жената се е отстранила.

Стражата е ерестувала двама, които сж намирали в това време там, от които единия е русин, а другия немец и за които не се предполага даже, че те сж убийците.

Следствените власти усилено работят но и до сега не сж могли да намерят авторите на убиствата. От Берлинската арменска колония мнозина сж били арестувани но пак освободени, поради липса на всякаква улика.

Вестниците, без изключение, сж на мнение, че и тези две убийства имат политически характер и сж дело на кржвно отмъщение. Всичките дневни вестници, на чело с туркофилския вестник Дойче Алгемайне Цайтунг, оплакват загубата на двамата „патриоти“.

Една част от пресата се държи още резервирано, както социалистическия вестник Форверц. Само органа на независимите социалисти в Фрайхайт и този път, както по убийството на Талата, се явява найгорещ защитник на арменците. Същият вестник изнася факта, че Джемал Азми, в качеството си на Драбизонски окръжен управител и Беха Еддин Шакир, като централна личност на младотурската партия носятъ тежки отговорности в историята на изселванието и кланетата на арменския народ. Джемал Азми, през време на службата си в Драпезун хиляди арменци е избивал, с жени и деца е натоварвал гра-

мадни лодки и мауни и посред
страшните викове и сърцераздира-
телни стонове ги е изсипвал на отво-
рено море за да ги изподави.

Зверове!

Развратните и престъпни бейове
и паши на султанска Турция, които
след като с хладнокръвието на за-
коравели злодеи и отвратителни ре-
цидивисти избиха и одушиха един
културен народ, мъченишкия армен-
ски народ, избегаха в Берлин, за
да изживеят, с ограбените богатства
на същия народ, в блестящите тев-
тонски палати, останалата престъпна
половина на своя престъпен живот,

с надеждата и мечтата, че там не-
ма кой да безпокои развратния им
и разгулен живот и че справедли-
вата десница на кървавото отмъще-
ние няма да сложи върху окърва-
вените им глави свинеца на народ-
ната отплата и че най-после няма
да ги повали на земята, като по-
бесняло псе, същите народоубийци,

Каква илюзия! Какво самоизмъч-
ване!

Трагичната съдба на народоубий-
ците е такава!

Благословенна да бъде ръката на
отмъщението, която е способна на
подобенъ, велик жест.

ДЕМЯГОГИЯ

Идеята за „федерацията на Бал-
каните“ на така наречените „чисти
автономичста биде „засилена“ поми-
налата неделя от единния фронт на
тракийците от Д-во „Тракия“ и ма-
кедонците федератисти от Пловдив
и „околията“ по въпроса за пода-
ване на декларации от бежанците,
пред комисията по Гръцко-Българ-
ската конвенция.

Изписаниятъ за случая, от София
оратор, „другаря“ Кл. Размов, „въ-
ржжен“ с куп конвенции, закони и
законопроекти, започна своята реч
твърде миньорно, едвам не плачев-
но, за „ония беди, който се из-
сипват една след друга върху гла-
вите на нещастните бежанци, а над
всички тях и конвенцията отгоре“
Но, оратора побърза да успокои
емигрантите, като каза, че спасе-
нието може би ще дойде от една
страна от зараждащите се движения
(наверно федералистични) в Маке-
дония, в Сърбия, па дори и в сред-
ствата Гърци против самата Гърция
— зех федеративната идея е зара-
зила вече и тях, от друга страна,
Кемал паша подпомаган от Ленин,
И за да не обвиняват пък оратора

в голям революционизъм, той побър-
за да ни занимае с големите „успе-
хи“, на организацията им пред „ли-
гата на поробените народи“. Като
върх на тия им успехи бил мемоара
подеден от тая лига до конференцията
в Генуа, за даване автономия на Ма-
кедония. Не ни каза само дали и,
„Изпълнителния комитет“, с който
се побратимяват, не е намерил дру-
га някоя лига, чрез която да иска
автономията на Македония! Няма
вече сурат да се яват сами пред
света, пък и Генуа не е лъжица за
тяхните уста, за туй търсят комисии-
нери — блазе на емиграцията! Каза
се при това, че автономията може
би ще се получи и не чрез кръво-
пролития, стига да се осветли евро-
пейското общество чрез учените му
хора, в справедливостта на автоном-
ната кауза, и като се разшири идея-
та“ за федерацията на Балканите
между балканските народи, първите
признаци на което били думите за
автономия на Македония, казани в
сръбския парламент от един депутат,
както и желанието на някои гръцки
пъренец за даване особено управле-
ние на гръцка Македония. Наверно за

същата цел и нашите „автономисти“ сж намислили да правят в България „Македонска политическа партия“, та в парламента да отстояват автоном. и федерат. идеи. И ето един ден Срѣб. Бѣлг. и Гърц. парламенти току провъзгласили федерацията на Балканите, и автономна Македония дадена с царски указ от Срѣбския, Бѣлгарския и Гърция държавни глави! Какво по-хубаво от това? Сега остава да се убеди европейския учен свят — в това що отдавна той знае — защото хората в Европа почти нищо не знаели, нито за Македония, нито пък за бежанците от там! Дори ни една карта на Македонските селища не им била известна, когато за Албания много такива имало вече. Да се говори така, значи явно да се демагогствува, защото емиграцията знае, че учените от лигата, на които се толкова много надяват, ако не знаят нящо за Македония, могат да го научат от дипломатическите архиви, библиотеки и други, които сж пълни с карти, стасистики, преписки и пр. по македонския въпрос. Оратора знае всичко това, но наведено искаше да оправдае окръжното на централния им комитет за подаване декларации от емиграцията, които декларации ще ли да пратят на учения свят за... да го просветят по македонския въпрос! Обаче, той нема куража да го каже открито и недвусмислено на пловдивската емиграция, която очакваше по-вече обяснения по този въпрос. Той така сжщо нема смелостта да направи едно категорично предложение: да се подават или не декларации, а предостави това да реши всеки бежанец по съвест — Пилатово предложение.

Оратора, знаейки резолюцията на Плов. Мак. емигр. по Цовдигнатия от него въпрос, разгледан още преди 15 месеца на 27 II 1921 год. на сжщото място (Гл. сп. „Бюлетин“

№ 3) не можеше да предложи подаването на декларации от тази емиграция, която в своята целокупност още по-рано реши, че „упорито подържа своето решение, да не се подават никакви декларации, сжс или без уговорки“ (т. 3 от резол.) и че „заклеймява с печата на предателството, всеки емигрант македонец или тракиец, който би подал декларация за отчуждаване на имота му, и го низвергва из своята среда (т. 9)*. Ако предложеше това—подаване на декларации—емиграцията би го взела за първия предател, но ний смятаме, че той и сега е такъв, защото с своето демагогство, пращайки бежанците ту при Кемала, ту в Генуа и в Женева, предлагайки: който иска да дава, който не иска да не дава декларация, насочва емиграцията не по правия и единствен път към нейната свобода, сама тя да поеме в собствени ръце сждбата си, да изхвърли из своите редове демагозите, да низвергне предателите и тия що кощунствуват с нейната мисерия, и възпитавайки се в революционен дух, да вжрви към свободата, чрез революцията.

Неизкреноста и гузноста на федератистите изпъкна най-ясно, когато при поискване думата от един емигрант, да се изкаже по предложена-та от председателя на събранието резолюция, не му се разреши—зер сметнаха слушателите си без мозък, а само с уши. Това предизвика негодувание у по-вечето емигранти, дори у тяхни съмишленици, някои от които предложиха, да се сезира събранието—дали да се даде думата или не; но, страх лозе пази, предпачетоха да напуснат салона без да се гласува резолюцията. Нещасната резолюция, в която има много ко-

*) Тая точка се предложи от един отявлен по настоящем федератист и се прие с бурни ржкоплескания.

пирани от друга резолюция редове, така си и остана без да се приеме с „бурни аплодисменти“ или нещо подобно, както на pewno ще четем в „Автономна Македонија“.

Емиграцията нещеше и да я гласува, защото трябваше да се самооплюе и нарече „предателска и продавачка на собствените си гробища и пепелища“.

Така безславно, дори жалко, но заслужено завърши началото на единния фронт между Тракийци и Македонци в Пловдив.

Така са завършвали до сега всички много шумни събрания с поръчани оратори, на „чистите автономисти в Пловдив и околията“ и верваме, че така ще завършват и в бъдеще.

М.

За Пере Тошев

Един от добрите революционери в Македонија, основател на Въртешиката Революционна организација и долгогодишен член на нејниот централен комитет, Пере Тошев биде съсечен нај-зверски в Македонија преди десет години.

Той бе телесно слаб следствие на затворничкиот живот и заточението. Поварвал бе, че младотурците ще го остават спокоен да живее в едно прилепско село, дето имаше свој малък имот. Затуй и тръгна въпреки предупреденијата на пријателите, Убийците са го издебнале още от Софија. Когато стига в Градско и поема со свој кираџија пјта за Прилеп, неколку дряновски помаци го присрещат под своето село замъкват го в една воденица и там съсичат него и неговиот кираџија, след като са ги подлагали на грозни изтезанија.

Тъј загина Пере Тошев. В историјата рийта на револуционното движење

в Македонија, той остава една тврде интересна личност. Никой никога не е чувал Пере да се искава јасно и категорично по толкова многото принципални въпроси, които изпъкнаха и се налагаха за разрешение, особено в надвечерието на илинденското въстание. Той се подчиняваше на всички решенија, никога не ги коментираше и всякога се въздржаше да искава своето лично мислење.

Имаше един човек, којто познаваше нај-добре Пере Тошев — То ва бе, Ѓорче Петров, но и тој не е вече меѓу живите. Знаем положително, че Ѓорче Петров собираше напоследък материјал за написване биографијата на Перето, дали е почнал работата и дали тој материјал е запазен, ние не знаеме, обаче не е зле домашните на Ѓорче да запазат всичко собрано околу биографијата на Пере Тошев и го предадат некој ден томуви, којто сериозно би се заел да проследи и опише жијота на един мжченик револуционер, каквото бе Пере Тошев.

Гладна кокошка просо сънува

Кризата в Генуезката конференција продължава. Формално тв бе предизвикана от подпишането на руско-германската конвенција, фактички обаче та съществуваше още при самото свикване на конференцијата.

Единствената полза, којта може да се извлече от конференцијата в Генуа е, че за излишен пјт света ще се убеди, какво всичко оноа, којто състављава криза в политическо и национално отношение не може да се отстрани со конференции, на којто взимат учасије не народите а същите онези лица, којто засилиха и крепят таја криза. Тоа съзнават

всички, съзна го и Лоид Жорж, обаче нему е твърде неприятно да свърши конференцията с пълен крах, защото е свикана главно! по негова инициатива. За да излезе от едно неловко положение, английският премиер употребява всичките си усилия да направи невъзможното възможно: той дори държи едно поведение спрямо Франция, което граничи между охладняване и враждебност в отношенията, Това последно обстоятелство е загрижило дипломатите от всички страни, които се мъчат да съзрат един близък съюз между Англия, Русия и Германия срещу Франция и Малкото съглашение.

Наред с европейските дипломати, твърде много сж възбудени и „дипломатите“ из лагера на македонските патриотарски организации от последните изявления на Лоид Жорж, при които е казал, че границите от Балтийско до Мряморно морета още не биле установени.

В тия изявления мнозина искат да видят една скорошна ревизия на всички подписани с д войната в Париж и около Париж договори, а от там и възможното отцепване на Македония и Тракия от Гърция и Сърбия и на Добруджа от Ромъния.

Празни надежди. Ако тези въпроси останат да бждат разрешени на зелената маса, там господарка на положението е Англия, чиито империалистични интереси оставиха Гърция в Тракия и Македония а България смразиха с Сърбия, като тикнаха последната в енографически члбуди ней страни.

Дасе верва в сантименталността на европейската дипломация за правилното разрешение на близко източния въпрос, който засяга и Македония, значи да се приспива съзнанието на македонца, тракиеца и добруджанца за да не може да разбере, че освобождението му е негово собствено дело и нищо друго.

ПОДПИСКА

за образуване фонд за сп.
„Бюлетин“

Лист № 12.

К. Р.. Лжджене 50 лв.

А. к. К. с. Б. Чепино. . . . 20 лв.

Всичко 70 лв.

От лист №№ 1—11. . . . 2368 лв.

А всичко 2438 лв.

Емигранти, употребете всичките усилия да поддржате изпаването на „Бюлетина“. Не забравяйте, че само онзи, който правилно си уяснява своето окаяно положение може и правилно да води борба за неговото подобрене.

Подкрепете фонда на списанието „Бюлетин“.

СЪОБЩЕНИЕ.

Онези емигранти, до които се изпраца „Бюлетин“, ако не желаят да го получават, нека повжрнат в редакцията всички броеве, които сж получили до сега, заедно с настоящия; а останалите да побжрзат с изплатането на абонамента си на адрес: Дим. Попов, ул. Хр. Данов, 31 — Пловдив.